

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Værker i Mindeudgave

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 172. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang03val-shoot-idm140687572279776/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Der blev en Pause, William ventede, stirrede paa Ansigtet.

„Naa — ja, det er jo lovende.“

Tonen var aldeles ligegyldig, maaske med et Stænk af overlegen Forbavselse. William følte, han havde talt til en Blok.

Han blev meget bleg, gik et Skridt tilbage, han syntes et Øjeblik, at Felterne i Gulvtæppet gav sig til at danse rundt.

Med en mægtig Viljeanstrengelse betvang han sig, søgte at tale og stammede tilsidst: „Jeg opholder Dem.“ Vendte sig og gik. . . .

William Høg var ikke fortrivlet. Han havde maaske slet ikke ventet andet, og han følte sig næsten vokse under den Haan, han havde lidt.

Arbejdets Aar var kommet, de t saá han. Og saa vidste han, da denne Dør faldt i, at han, saalænge han aandede, uforanderligt vilde hade denne Mand.

IV

„Altsaa Kotillon?“ William rakte med et Buk Frøken Blom det vifteformige Balkort. Han løftede Hovedet igen og stod nogle Øjeblikke, saa saá hun flygtigt hen over hans Ansigt, og som om Rødmen smittede, blev de begge røde paa én Gang. Det var nu saadan blevet en Vane, at Margrete Blom og William Høg rødmede, hver Gang de saá paa hinanden.

Saa gik han. Det var svært at komme frem, han gled ud og ind mellem Klyngerne, han kom til at støde til en rund Albu, han maatte skubbe til et Silkeslæb med Foden . . . Damerne stod eller sad under Lysekronen med Hovederne tæt sammen. Vifterne gled frem og tilbage, dækkede og blottede, blottede og dækkede Skuldres Hvidhed og Halses Skønhed.

William standsede. En gul Dame bøjede sig helt til

Siden og lo, mens han trykkede sig tæt forbi; han traadte paa et Slæb og mærkede Køling fra et Par Vifter. Hans Læber næsten strejfede en Nakke, som lænedes pludseligt tilbage. Saa slap han ud og gik hen over Gulvet til en Klynge af Herrer. De stod og slingrede sømandsmæssigt paa Benene, bredte sig i deres hvide Skjorter og trak i de stramme Handsker, mens de holdt Øje med deres Skilninger i Hjørnespejlene. En og anden viftede sig med sin Chapeau-bas, mens han vuggede lidt i Hofterne.

En Gang imellem trænger en af Herrerne sig udenfor Klumpen og vover sig lidt frem paa Gulvet, standser og trækker nervøst i sin Vest; sætter saa med et halvvejs Spring ilfærdigt hen mod Damernes Kreds, der aabner og lukker sig igen om den sorte Kjole, som forvilder sig mellem alle de skinnende Blottelser og Farver ligesom en Flue, der fortunles og forsvinder i en Blomsterkalk.

Mer sikre Herrer med Haaret sat meget fast med glinsende Stangpomade og med Roser i det venstre Knaphul, lader, som om de i Distraction kommer nærmere Kredsen under Lysekronen. De taler sammen, to og to, og lidt efter lidt naar de, ved en hurtig Drejning eller ved et Par Skridt til Siden, hen over Gulvtæppet. Tilsidst bliver det uartigt ikke at drage den nærmeste Dame ind i deres Samtale. Men er Damen vundet, gaar den ene af Herrerne paa nyt Rov.

Andre Herrer blev staaende inde i Krogene. Der var nogle, som ikke var visse paa, om deres Slips sad rigtigt; de søgte at komme i Nærheden af Spejlet og spurgte ti Gange deres Nabo, om ikke deres Flip var for vid; nogle bad om at blive børstede af, og var generte, fordi deres Skjorte krøb op, eller de vidste, Undervesten ikke var rigtig ren; nogle havde ogsaa Hemmeligheder, „unge“ Mennesker, som brød sig Pokker om Ballet, og som stod og fortalte Historier fra inat: de havde sat Laura Stævne hos Mohr, naar de kørte hjem. De er stumme over for Damerne; men under Dansen eller ved

Bordet smiler de ofte til hinanden, de fløjter „Kanapé-visen“ og nynner „Lindenau“, lader saa, som om de griber sig selv i det og siger „om Forladelse“, mens de ler Damen lige op i Ansigtet. Nogle tør ikke gaa frem, de er kommet ind med et Buk paa skraa og glorøde Kinder; har taget Handsken af den højre Haand for at række den behandskede Værtinde en klam Lab: de beklager, at Fruen ikke var hjemme, da de var for at gøre Visit. Saa redder de sig med et Ryk væk og gemmer sig i et Hjørne, hvor de nu staar og kigger frem, saa det ser ud, som om de stod paa Tærne, og hvor de vilde blive staaende klemte til Væggen, som de var klistrede til Tæperne, lige til man gaar til Bords.

William stod og så over paa Gerson, hvis blonde Hoved dukkede op og ned inde i Sirenekredsen, han stod nu tæt ved Frøken Blom. Gerson tog hendes Balbog og gav den tilbage med Haanden paa Hjertet, mens Damerne lo.

„Tilgiv“. William fik et let Slag paa Skulderen og vendte sig, „men var det ikke Dem, som talte for Arbejdet i Foreningen?“

William så lidt paa Mennesket, en meget friseret, mørkhaaret Fremtoning med store Øjne.

„Jo, det ...“ Resten gled ud i et Buk.

„Undskyld — men mit Navn er Hoff.“

William bukkede igen. „Jeg skal sige Dem, Naiveten morede mig ...“ En Herre rykkede Hr. Hoff i Kjolen ... „Kommer, kommer,“ sagde han saa og lo. „Ja vi skal senere gøre Bekendtskab“ ... Saa vendte han sig og blev forestillet for en høj, blond Dame, William kun så paa Ryggen.

Hr. Hoff var Aftenens Helt, og han havde ikke Tid til at være længe paa ét Sted. Man trækker af med ham for at præsentere ham for Damer, for at hilse paa Herre, for at være morsom i det ene Hjørne og onskabsfuld i det andet.

Hr. Hoff var moderne. Han var dukket op pludselig, og lige med ét havde man truffet Navnet „Bernhard

Hoff⁴ overalt, paa Theaterplakater, paa Bøger, i alle Blade. Og ogsaa i Livet traf man ham allevegne og kunde ikke undgaa at se ham. Man mødte denne spinkle Figur med det blege, graa Ansigt overalt: paa Gaden, paa Langelinje, i Theatrene. Som oftest kørte han: han sad henslængt i en Droske, undertiden alene, sammenfalden og klemt op i det ene Hjørne. Saa saá han ud som Døden fra Lybeck, som om han vilde blive borte i sin polske Skindpels; men undertiden kørte han med en Ven, et Menneske, som havde det moralske Mod at vise sig sammen med ham, skønt han var ligesaa bagtalt privat som offentlig. Naar han var sammen med nogen, var han altid nervøst livlig og meget snaksom.

Man nævnede hans Navn sammen med en bekendt Skuespillerindes, og han havde altid Lommen fuld af rosenrøde Billetter.

Hans Ødselhed var endnu større end hans Indtægter, og han brugte i den ene Maaned ligesaa meget til Parfume, som han alt i alt maatte leve for i den næste. Hans Pengeaffærsers Vanvid gav Folk endnu mere at snakke om end hans Erobringer.

Hvad der havde gjort ham saa fejret i Dameverdenen — thi Herrerne satte ingen Pris paa denne moderne Ud-gave af en forfejlet „Heliogabal“, som en af hans Modstandere en Gang havde kaldt ham — var dels hans Ungdom: han var kun tre og tyve Aar, og han syntes selv at sætte saa megen Pris paa dette Fortrin, at han paa alle Maader forsøgte at fængsle og fastholde det noget raffineret barnlige, østerlandsk drengede, der havde forskaffet ham det ovenfor nævnte Tilnavn; dels hans ejendommelige Ydre, som det besynderlige Menneske akcentuerede stærkt ved sort Pelsværk og Toiletkeub, og hvis noget hede Kolorit stemmede saa godt med det aldrig svigtende Skær af Sensualitet, som syntes at klæbe ved alt, hvad han skrev som Forfatter.

William havde ofte set ham rundt omkring, og Hoff havde interesseret ham. I Begyndelsen havde han ligesom de fleste andre været irriteret paa Hoff; han blev

ægget ved al den Støj, som bestandig fulgte ham i Hælene, og som selv hans Venner var tilbøjelig til at kalde Reklame. Og det samme, som William så i Hoffs personlige Optræden, stødte ham stadig tilbage i hans Forfatterkab, som han under Spektakel spredte til alle Sider i smaa Stumper med Glimt og Blink af Begavelse, men uden Ro og uden at tage sig sammen til noget helt.

Men saa havde han en Dag set ham i et Forlystelseslokale. William selv sad paa Gulvet, men saa Hoff komme ind i en Loge. Han lo, smilede til Opvarteren, lod den ene trække Pelsen af og den anden holde Huen. Han kunde ikke finde Pengene til Kontrolløren, og han fyldte hele Logen med sin Person og dens Støj.

Saa kom han frem ved Balustraden og satte sig med Kikkerten i Haanden; iorgnetterede et Par Damer; studerede Programmet; købte et Vittighedsblad.

Men lidt efter lidt faldt han sammen. Han satte Kikkerten fra sig paa Bordet og sad med Hovedet støttet paa Armen bøjet ud over Balustraden. Trækkene blev fuldstændig slappe og askegraa; Figuren sank sammen under en Byrde af Træthed. Der var noget uddødt over den hele Fremtoning.

Lidt efter blev han vækket af et Par Venner, og William så dem Kl. 12 køre bort med to Damer.

Fra det Øjeblik tog William Hoffs Parti.

Hoff var kommet midt ind i Damekredsen, som trængtes sammen om ham, mens han stod og koketterede med en rød Vifte, han havde røvet fra en svær Blondine, og hvis Farve stod brillant til hans Haar. William ønskede, han vilde skabe sig lidt mindre.

Saa blev der klappet op.

Herrerne trængte sig frem mod Kredsen, og det blev en pludselig Tummel, mens alle gav sig til at tale paa én Gang, og Musikken fra Balsalen, hvis Dør blev lukket op, lød stærkt i Marschtakt. Den opførende Herre raabte ivrigt uden at blive hørt; man trængte ilsomt frem mod Fløjderen, Par ved Par, medens Damerne fik travlt med at glatte Haar og kaste Blik paa Blomstergarniturerne

ved deres Bryst. Nogle tog op i Slæbene og gik noget bøjedede, mens de bar det.

William skyndte sig hen til Nina, som han skulde have til første Dans, men hun slap forbi med en anden, mens hun demonstrerede og slog ud med den sorte Vifte. Saa havde William ingen Dame.

De ældre rejste sig langsomt fra Krogene, hvor de havde gemt sig med deres Thekop, og fulgte efter Toget, der begyndte at ordne sig inde i Balsalen, hvor Luften var behagelig kølig. Parrene placerede sig langs Væggene, meget stift, som om de sad paa Parade.

Det var en rund Stue, Orkestret var slaaet over i en Polka og de første Par dansede allerede midt ude paa Gulvet som paa en Tallerken.

De ældre strømnede sammen i Dørene, det ene Hoved ved det andet; William blev trykket helt op mod Dørkarmen af en svær Dame, som traadte ham paa Foden og gav sig til at vifte sig meget stærkt og klagede over Varmen. Hun saá ogsaa meget echaufferet ud med kobberrøde Kinder og strittende Strudsfejer.

Nina dansede ud med sin Herre. Hun dansede ejendommeligt roligt med bøjet Hoved og talte ikke under Dansen; man lagde meget Mærke til hende, sortklædt som hun var, midt imellem alt det lyse. Saa fik William Øje paa Hoff, han „havde“ Margrete; han sad overskrævs paa en Taburet og holdt Ansigtet meget nær hen til hende. William vidste ikke, hvorfor han fandt det ubehageligt, at Frøken Blom dansede med Hr. Hoff . . .

Men Forfatteren sad saa tæt op ad hende, og saa danse første Dans med ham — det var uforsigtigt.

Nu dansede de ud. Hoff holdt hende meget fast, saa det næsten saá ud, som om hun støttede sit bøjedede Hoved til hans Bryst. Han saá ned og hviskede . . .

Den tykke Dame vedblev at vifte sig meget stærkt.

„Her er forfærdelig Trængsel,“ sagde hun, mens hun trykkede sig endnu tættere op ad William, der fik en ubehagelig Svedlugt i Næsen.

„Hvem er den unge Jøde?“ spurgte hun.

„Jøde, Frue?“

„Ja, der danser saa intimt med den unge Blom?“

William blev rød. „Hr. Hoff,“ sagde han, „han er ikke Jøde ...“

„Naa ikke — nej, han er nok blot Ateist. Jeg vil dog bede min Datter, at hun siger „Nej“ til den Herre.“

Parret var nu lige ud for, men ingen af dem saa William ...

„Og De synes virkelig, det er upassende?“ sagde Hoff, idet de dansede forbi, han førte Ansigtet tæt ned mod hendes for at høre Svaret.

William vilde helst ikke se paa det og gik ind.

Han satte sig paa en Hjørnesofa i den inderste Stue og bladede i et Album. Han vilde dog sige til Margrete, at man ikke gjorde Ret i at danse med alle og enhver, og at man helst skulde sige Nej til Hoff ... Han vilde ligestraks efter første Dans trække Nina til Side og sige det, saa kunde hun ... Margrete kendte naturligvis ikke Hoff, og saa var det dog virkelig rigtigt — det var jo ligefrem hans Pligt, naar Margrete kom saa meget hos dem, at sige det og sørge for, at hun ikke dansede med et Menneske, som — nej, som man ikke dansede med.

„Saa kender De mig altsaa slet ikke igen,“ sagde en Damestemme lige ved ham. Han saa op og rejste sig hurtigt.

„Jo — nu, Fru Grevinde,“ han var forvirret som alle Folk, der vækkes, og stod og trak i sin Uhrkæde.

„Ja, hvis De ikke havde gjort det, havde jeg fundet mig i det.“ Grevinden satte sig paa Kanten af Sofaen. „Vi har jo kun set hinanden én Gang.“

William vidste ikke, hvad han skulde sige. „Ja, Fru Grevinde, én Gang,“ stammede han saa igen.

„Og den ene Gang var De meget vred paa mig ...“

„Jeg var meget ulykkelig. Grevinde Hatzfeldt,“ svarede William og satte sig uden at se paa hende.

„Og jeg beundrede Dem,“ sagde Grevinden efter en Pause, hun havde siddet og bidt i sin Viftes Perlemors-

skaft. „Siden har jeg ofte ønsket at træffe Dem for at forklare mig, forklare Dem en Opførsel, som De vel har bedømt meget strengt.“

Hun holdt inde nogle Øjeblikke. Da William tav, vedblev hun lidt koldere:

„De vidste jo ikke, at jeg egentlig skulde være forblevet i Hamborg i otte Dage.“

„Nej —“

„Men hvad skulde jeg gøre — Deres Fader var meget syg, og jeg var meget ængstelig ...“

„Grevinden forstod at beherske sig,“ svarede William.

Der kom noget som et Glimt i det graa Blik. Hun lænede sig lidt tilbage og slog det askeblonde Haar tilside.

„Saa fandt jeg Dem desuden interessant,“ sagde hun, „De var ikke som andre ...“

„Da talte jeg ellers ikke meget ...“

„Saadan noget ser man,“ sagde Grevinden og saa igen paa ham. „Siden har Frøken Falk talt om Dem“ — — hun gjorde med ét en Pause. William sad stadig foran det aabne Album, han bukkede sig pludselig og vendte Bladet ...

„Hun roste Dem saa meget.“

Dansen var forbi og Grevinden rejste sig fra Sofaen for at gaa et Par Damer i Møde. William lagde Mærke til hendes Gang, hun vuggede stærkt i Hofterne.

Nina stod i et Hjørne af Kabinettet og talte med Gerson.

„Jeg vil gerne tale med Dig,“ sagde William.

„Hemmeligheder?“ spurgte Gerson og gik til Side.

„Det just ikke ... men Du skal ikke danse med Hoff, Nina ... og“ — det varede lidt — „Margrete heller ikke. Folk taler om det.“

Nina gav sig til at le.

„Hvorfor ikke?“ spurgte hun.

„Han er ikke af de Herrer, man danser med.“

Det var længere hen paa Aftenen. Inde i Balsalen var

Luften varmere, Herrerne bragte Isvand, og man sloges om Likorbakkerne; Damerne valgte de kølige Kroge bag Gardinerne, hvor de sad gemte i Halvmørket, mens de bevægede Vifterne i store Buer.

Ude paa Gulvet dansede man ivrigere. Den opførende Herre raabte, førte an i Løb i Turene. Saa fo'r Damer og Herrer mod hinanden, tilbage, sammen i tæt Kreds; svingede atter ud, Herrerne inklinerede, og de snurrede alle rundt.

Naar Turen var forbi, var de endnu mere ophedede og stakaandede.

Endelig kom der en almindelig Inklinasjon for at give de Dansende Tid til at trække Vejret. William inklinerede for Margrete, det var første Gang.

„Jeg troede, De havde glemt mig,“ sagde hun.

Hun lagde sig ind i hans Arm, han vidste ikke ... men han stod lidt, inden han gik ud i Dansen ... Saa begyndte de.

Det var en Vals.

De talte ikke, Margrete dansede med Hovedet bøjet og nedslaaede Øjne, William tog ikke Blikket fra hende. Tilslidst rødmede hun under Blikket, og da deres Øjne mødtes, smilede de begge.

„Det er en dejlig Melodi.“

„Dejlig.“

Han lagde Armen lidt fast om hendes Liv. „Ligesom den bar os“ ...

De saa hele Tiden paa hinanden, blev ved at danse. Pludselig holdt Musikken op. De var alene paa Gulvet.

Margrete slap hans Arm, hun var meget rød. Da hun kom hen paa sin Plads, trykkede hun Haanden ind mod sit Bryst, hun havde Sting.

„Frøken Blom danser godt,“ sagde Hoff, der gik forbi William.

Man spiste ved smaa Borde. Nina havde en Baron Petersdorf som Herre, Gerson dansede Borddansen med Margrete, William med en anden af Sofies Veninder.

Det var hen i Maaltidet. Baronen havde skudt Flugt-

stolen tilbage og sad med fremstrakte Ben og legede med sin Uhrkæde, mens han konverserede Nina, der var rød i Kinderne og havde lagt en lille Stump Is i sit Kammerdugslømmetørklæde for at køle sine Øjne.

William sad imellem „Veninden“ og Margrete.

Margrete havde trukket sin Stol helt ind under Divanbordet og sad lænet tilbage med Hovedet støttet paa den polstrede Ryg. Gerson viftede hende. William talte ikke meget.

De havde alle drukket megen Champagne, Margrete især, hendes Øjenlaag var næsten tunge. Hun og William havde drukket to Glas med hinanden: første Gang havde de stødt Glassene sammen, som man plejer, men anden Gang havde Margrete ligget ned i Stolen, dovent henslængt, og havde bedt Gerson om at tage Glasset. Saa havde hun rejst sig lidt op, set paa William, smilet og tømt det.

William drak ud til Bunden.

Tjeneren kom forbi med Isen, William flyttede sin Stol længere ind for at give Plads, kom saa til at røre ved Margretes Fod. Lige i det samme saå han paa hende, hun laa stadig lænet tilbage, rød i Kinderne. Hvor var de fløjlsbløde — helt dunede.

Hun rørte sig ikke.

„Aa, hvor det køler,“ sagde hun til Gerson, som viftede hende, bøjet mod hende. Hun havde haft Hænderne liggende i sit Skød, nu faldt den ene Haand ned og strejfede William . . .

Baronen læste et fransk Digt højt, han havde fundet i en Kransekage:

„Kærligheden kommer og besejrer os alle —
dens Besnærelser er berusende søde.“

William saå uafbrudt paa Margrete, som smilede.

„Kender De noget til de Besnærelser, Gerson,“ spurgte hun. Hun saå slet ikke William, rejste sig et Øjeblik op for at tage sit Glas. Gerson bød hende en Knallert. William lagde som i Distraktion sin Arm paa hendes

Stoleryg, og i et Sekund trykkede hun Nakken ned mod hans Haandled — —

Saa rykkede hun Stolen ud og tog selv Viften. — —

De dansede lidt vildt. William førte op, han havde ondt ved at holde Rækkerne, de inklinerede i ét væk og fo'r ud alle paa én Gang.

De dansede kun Galop. Herrerne førte Damerne i Løb, svingede pludseligt, førte dem ind under Lysekronen og blev ved at dreje, snurrede atter rundt. De var røde i Hovederne, Skjortebrysterne var lidt krøllede, nogle af de Atlaskesslips flagrede og var gaaet op. Damerne holdt op i Slæbene, dansede smægtende bøjet ind mod Herrerne, helt ind i deres Arme.

Det var uafbrudt Knejpemelodier.

Der blev sat seks Stole frem midt i Salen, ny Par fo'r ud, William jog dem hjem; raabte paa Skamler, fik endelig et Par, hjalp Damerne op paa Stolene, de skreg, kunde ikke staa fast, tog sammen i Kjølerne. De fik hver et Lys og holdt det højt i Vejret.

„Saa.“

Herrerne greb hinanden i Hænderne, løb i Kæde ind mellem Stolene, rejste sig paa Tærne, Damerne hævede Lysene, Herrerne raabte, pustede; slukkede.

Gerson løftede Nina ned, tog hende om Livet.

Saa snurrede de alle rundt med løftede Slæb og stak-aandede.

Man faldt ned paa Sofaerne, kølede sig med Arm-baandene, trak sig tilbage bag de kinesiske Gardiner, hvor Vinduerne stod aabne.

Nede paa Gaden havde der stillet sig et Par Mennesker op og hørte paa Musikken.

Undertiden raabte de pludselig i Munden paa hinanden inde i Balsalen, saa man næppe kunde høre Klaveret, mens Støjen summede op.

Margrete svingede forbi med Gerson, Grevinde Hatzfeldt kom over Gulvet og inklinerede for William.

„Men jeg er opførende,“ sagde han.

Saa dansede de ud. Grevinden var højere end han.

Hun drog Vejret hurtigt og laa fast, meget fast, mens William indaandede Pudderlugten fra hendes Hals.

Lokkerne kom i Uorden . . . „Det Haar,“ sagde hun. Han slap et Øjeblik hendes Haand og slog den genstridige Lok tilbage fra hendes Hals. „Tak — den irriterede mig.“

De dansede lidt endnu. „Man bliver saa stakaandet,“ sagde Grevinden. De holdt op.

Endelig kom Kotillon. William og Margrete havde ikke talt sammen under Borddansen, deres Blikke mødtes kun, naar hun fo'r forbi i Dansen. Det var alt.

Nu skulde de danse.

William havde aldrig set Frøken Blom med saa straalende Øjne, hun sad inde i Kabinettet paa en Sofa og daskede Nina paa Armen, lidt dovent. William blev slaaget af det lade, der var udbredt over hende. Saa snart han kom hen, rejste hun sig og gav ham Armen, blev staaende saaledes, støttet til ham.

Hun blev ved at tale til Nina og saá ikke paa William. Saa gik de ind i Balsalen.

De var begge ligesom noget forlegne, ængstelige, snakkede hurtigt op om allehaande ligegyldige Ting. Lidt efter blev det deres Tur at danse.

Han dansede straks stærkt i, fo'r Stuen rundt og svingede. Hun blev tungere i hans Arme.

„De danser saa stærkt,“ sagde hun. Han førte hende hurtigere.

„Det er Melodien,“ sagde han og blev ved at se paa hende. Han følte Varmen i Salen, men hendes Aande skar dog igennem; den kom stødvis. Der fo'r et andet Par forbi, han maatte tage hende fastere, føre hende ud til Siden. Deres Øjne hvilede i hinandens . . .

Hun hørte Musikken som en Sang, Tummelen omkring dem bedøvede hende, hun var lige ved at faa Taa-rer i Øjnene og lukkede dem . . .

Williams Blik hvilede paa hendes Ansigt, han hørte hendes Aandedrag, hun holdt Hovedet lidt tilbage, Hagen frem. Og saa smilede hun . . .

Han blev ved at dreje i Dansen, han mærkede det næppe selv, men han drejede stadig rundt, hurtigere og hurtigere.

Hun næsten stønnede, og hendes Bryst faldt ind imod hans.

„Jeg tror, jeg besvimer, William,“ sagde hun. Ordene gled ud i et Smil.

„Det er Melodien,“ gentog han.

Saa standsede hun med et Ryk. „Lad os gaa ud paa Gangen,“ sagde hun, „her er for varmt.“

Der var køligt paa Gangen.

„Det gør godt,“ sagde hun og holdt Hovedet tilbage. „Der var for varmt inde.“

De gik nogle Skridt frem. „Lad os sætte os,“ sagde han.

„Ja, jeg er blevet træt.“ Margrete lod sig falde ned paa den røde Sofa og trykkede det kolde Vifteskaf mod sin Pande. „Aa, Høg,“ sagde hun dovent, „drag mit Slæb lidt sammen.“ Hans Haand strejfede hendes Fod, han løftede Kjolen sammen og satte sig.

„Jeg er blevet helt ør,“ sagde hun. Hun sad, lænet tilbage og smilede inde i Nichens Mærke. „Det er Champagnen, tror jeg.“

„Den var dejlig.“

„Men ikke bagefter.“ Hun talte adspredt og sad stadig og smilede.

Man hørte Valsemusikken indefra, de Dansendes Trin over Gulvet, en utydelig Summen. En Tjener gik hurtigt over Gangen med en Bakke. Glassene klirrede.

„Det er dejligt at sidde saadan stille,“ sagde han, „rigtig stille.“

„Ja.“

Hun foldede Hænderne over Brystet og bevægede Hovedet sagte i Takt til Valsen indefra. Engang imellem aabnede hun Øjnene, saa mødte de hans, som sad lidt bøjet frem og saá paa hende. Hans Øjne skinnede.

Musikken standsede. Man hørte den opførende Herres

Raab: „Hver Dame en Herre, hver Dame en Herre“ — saa Støj og Musikken, som begyndte igen.

„Er det Amélie-Vals?“

William nynnede lidt efter Musikken: „Jeg tror det“. Noget efter: „Vil De danse?“

Hun havde rejst sig lidt i Sædet og sad og legede med Kvasterne paa det røde Forhæng: „Kan man virkelig ikke danse med Hoff?“ sagde hun saa.

William førte med et Ryk sit Hoved tilbage i Skyggen, han følte, han blev blussende rød, og som Svar paa et ganske andet Spørgsmaal sagde han: „Jeg holder heller ikke af, at Nina danser med ham.“

Margrete lo. „Men hvorfor? hvorfor kan man ikke danse med ham?“

„Fordi“ — han stammede og søgte om Ord, saa sagde han hurtigt: „det er noget, man har paa Følelsen, Frøken Blom.“

Margrete viste lidt af sin Atlaskessko frem under Kjølen. „Hvad han skriver, er dog virkelig smukt.“

„Maaske ...“

„Blomstertur — Damen to Herrer — Damen to Herrer.“

De sad lidt, Williams Haand hvilede paa Sofabetrækket ved hendes Slæb, Margrete lagde sagte sin Vifte ned paa den.

Han fo'r sammen ved Berøringen med det kolde Skaft og så paa hende.

„Er De vred?“ spurgte hun.

„Hvorfor skulde jeg være vred?“

Ingen af dem kunde sige, hvordan det var gaaet til, men William havde taget hendes Arm og sad og klappede den med sin Haand.

Der blev ikke talt mere, han sad og vilde fange hendes Blik og blev ved at klappe hendes Arm. Musikken var gaaet over i Galop ...

Saa rejste han sig halvt og bøjede sig frem over hende ...

„William.“ det lød kun som et Suck. Han bøjede sig

helt ned, søgte ilfærdigt hendes Mund og gav hende et mildt Kys.

„Margrete“ — —

Hun mærkede, en Taare kom frem under hendes Øjenhaar, men hun viskede den ikke bort.

„Gaa, William.“ sagde hun sagte, blev selv liggende ubevægelig. „Gaa...“

Han så paa hende og smilede, rystede paa Hovedet og bøjede sig ned; han kyssede hurtigt hendes Hals.

„Slip mig — slip mig!“ sagde hun og stødte ham fra sig. „Slip mig.“

William besindede sig og så sig om. De sad meget tavse og lykkelige. En Gang imellem mødtes deres Blik, hvilede længe i hinandens. Saa lo de, kort, uden Grund, og Williams Haand søgte hendes med et Tryk.

Margrete havde rejst sig i Sædet og lænede Hovedet til Nichens Væg. Hun slog med smaa Kast Viften ind mod sin Hage og sad og så tankefuld ud.

Lidt efter lidt faldt ogsaa William i Tanker. Han blev næsten forskrækket, da hun talte:

„Det er saa besynderligt,“ sagde hun.

„Hvilket?“

Hun svarede ikke, sad og legede tankeløst med Kvasternerne.

„Naar De blot ikke vilde være Skuespiller,“ sagde hun saa. Det var et højtænkt Brudstykke af en Tankegang...

William blev bleg, førte Haanden op mod Brystet og sagde meget sagte: „Hvorfor kan De ikke tro paa det?“

„Det er saa besynderligt,“ sagde hun. Han sad ligbleg og stirrede paa hende med aandsfraværende Udtryk i Ansigtet, og i en pludselig, ubestemt Angst greb hun ham i Armen: „Gør det Dem saa ondt?“ spurgte hun.

„William rev sig løs: „Ondt — nok,“ sagde han.

Han havde bøjet Hovedet uden at se paa hende, og disse nye Minutter, hvori de ikke talte, syntes hende Evigheder. Pludselig, som Lynet, sagde hun til sig selv,

at under denne Tavshed gled William Høg fra hende, uigenkaldelig fra hende.

Hun lagde næsten frygtsomt sin Arm paa hans Skulder, vilde vække ham, i det mindste faa ham ud af den Dvale, hvori han sad.

„Skal vi danse?“ spurgte hun mildt.

„Ja, lad os kun danse,“ William rejste sig, bød hende Armen og traadte i hendes Slæb for at komme frem.

Da Margrete Blom kom ind til sin Plads, viskede hun en Taare bort med Handsken.

Man var ved at bryde op. Ude paa Gangen stod de liberiklædte Tjenere med Tøjet, Stuerne var halvtomme, i Dagligstuen var Stolene hulter til bulter spredte over Gulvet, Vandkarafflerne paa Hjørnebordene stod tømte. Tjeneren samlede Kaffekopper sammen paa en Sølvbakke.

Grevinde Hatzfeldt sad foran Pillespejlet, da William kom forbi.

„Skilles vi som Venner?“ spurgte hun og rejste sig halvt.

„Vi har aldrig været Uvenner, Fru Grevinde — —.“

„De har dog ikke forsonet Dem med mig endnu . . . Naa — det faar være, giv mig dog Armen. Jeg er træt — af at sidde saa meget.“

I samme Øjeblik kom Grevindens Tjener frem i Døren.

„Aa, der er Frederik.“

Grevinde Hatzfeldt løftede sit Slæb op paa Armen og lod ham lægge det sorte Pelsværk om sig, rakte saa Høg Haanden.

„Tro mig — jeg er Deres Veninde!“ sagde hun. William blev besynderlig forvirret ved det Haandtryk. Han bukkede. Grevinden ventede et Øjeblik: „Og jeg venter Dem, naar De trænger til en Ven,“ sagde hun og saå paa ham, inden hun vendte sig og med Tjeneren gik ned ad Trappen.

Da William lidt efter kom ned i Porten, stod Hoff der og rullede en Cigaret. „Jeg skænker Etatsraaden Ciga-

rerne," sagde han, „siden jeg ikke var ganske sikker paa, om jeg skulde have af højre eller venstre Lomme, og jeg plejer at ryge gode Cigarer.“

„Højre eller venstre Lomme?“

„Ja kære, Etatsraaden har som alle andre Mennesker to Kjølelommer og femten Cigarer i hver Kjølelomme — af forskellig Kvalitet.“

De gik ud af Porten, ned om Hjørnet. „De skal?“ spurgte Hoff.

„Ned ad Kongens Nytorv til.“

„Naa, saa kan vi følges.“ De gik hver paa sin Flise, ved Siden af hinanden. Hoff fløjtede og stampede lidt med Hælene for Kulden.

„Kender De Grevinde Hatzfeldt,“ spurgte han, da de havde gaaet lidt, „den høje blonde?“

„Jeg har kun set hende én Gang før,“ William holdt inde, „i Hamborg paa en Rejse.“

„Naa“ — Hoff fløjtede — „det saa ud til, at Grevinden interesserede sig for Dem — men det ... vil jo — ikke sige meget ... Grevinden interesserer sig i det hele overordentlig for unge Mennesker.“

„Hvor er Greven?“

„Greven? kære, han er død.“ Hoff studerede Brostenene.

„Død ... saa hun er Enke, det troede jeg ikke.“

„Bedste Hr. Høg, det er hun rigtignok, tilmed velmeriteret: Excellencen døde efter tre Fjerdingsaars Ægteskab. Ser De, det var en ældre Kavalér, meget forelsket ...“

„Kender De Grevinden?“

„Jo ...“ Han gav sig til at le: „Nej vist ikke, vi blev jo først præsenteret for hinanden iaften.“

De gik lidt, saa sagde Hoff: „Men jeg har hørt meget om hende ... af en Ven.“

William var tung i Hovedet af Sindsbevægelse, og det anstrengte ham at tale. Han lagde ikke Mærke til, at Hoff standsede paa Hjørnet under en Gaslygte.

„Her bor jeg,“ sagde Hoff.

William så sig om. „Allerede,“ sagde han, og mest for at sige noget, inden han bød „Farvel“ — han følte, han havde været uhøflig — spurgte han: „Hvorfor var det saa naivt at holde den Tale?“

„Gudbevares — det var kun elskværdigt, men De kunde rigtignok ligesaa godt have sagt Abracadabra!“

„Det forstaar jeg ikke.“

„Aa, det kan osse være det samme, det er nemlig ikke saa lysteligt at forstaa: for at arbejde maa man tro, jeg mener naturligvis for at arbejde alvorligt, for at tage fat, begynde. Og for denne Generation gælder det virkelig om at tage fat . . .“

De var begyndt at gaa op ad Sidegaden. William fulgte med uden at tænke over det.

„Men er den da virkelig slet ikke begyndt paa at tage fat . . .“

„Jo, paa at snakke. Det vil sige — Praktikerne gør jeg naturligvis Uret. De ta'er jo fat. Jeg talte paa Ballet med en af mine Skolekammerater og spurgte — rent af Vanvare, for jeg vidste skam godt, det var en Dumhed — om han havde læst „Marie Grubbe“, og saa svarede Idioten mig — det var naturligvis halvvejs en Finte til mig — at han læste ikke saadanne Bøger, inden han havde faaet sin Eksamen — —.“

William lo.

„Le ikke, kære, Manden har jo Ret. Det er hans Genre, jeg kalder Praktikerne. I deres Universitetstid læser de seks Timer og forsømmer aldrig Manuduktøren. Men de overanstrenger sig ikke — Eksamen er jo ikke det hele, knap det halve. Naar de er tyve Aar, begynder de paa at danne sig et tilkommende Klientel, og de dyrker roligt en fornuftig Selskabelighed for at lægge Miner for en tilkommende Kone . . .“

„De overdriver . . .“

„Aldeles ikke. De Folk har min fulde Beundring. De vil reussere — det er altid noget.“

„Hvad tror de saa paa?“

„Ja, det er Sagen“ — han standsede uden for en lav

Port, et gammelt, graat Sted — „med Troen er det jo lidt smaat. De tror, at Livet er noget behageligt, og det besynderligste af det hele er, at jeg tør dø paa, at de fleste af dem gaar ud af Tilværelsen med ganske den samme latterlige Overbevisning. Hør, gaar De ikke med op, der er Ild i Kakkelovnen, og jeg tror, jeg har en Flaske Champagne i min Buffet — —“

William takkede, men syntes det var for meget. Saa gik han dog ind med, han vilde gerne være sammen med nogen, han var angst for at være alene — —

Han turde ikke være alene. Og nu, naar han talte med Hoff eller rettere lod Hoff tale, saa trængtes det tilbage, han var bange for . . .

Hoff strøg en Tændstik. „Fald for Guds Skyld ikke paa Trappen,“ sagde han, „den er skrækkelig.“

William snublede over et Par højt irregulære Trin, og endelig naaede de op. „Værsgo, nu skal jeg straks tænde Lys.“ En varm, stærkt parfumeret Luft slog dem i Møde fra Døren, William følte, der var Tæppe paa Gulvet og spurgte om Maatten.

„Bedste Ven, jeg har ingen — men det gør saamæn ingen Ting, Tæppet er allerede halvt ødelagt.“

Hoff tændte et Lys og gav sig til at rasle med Hængelampen under Loftet.

„Ser De,“ sagde han, mens han tændte, og sprang pludselig tilbage til den forladte Samtale, „deres Lykke er, at de er uden Lidenskaber — Himlen skal vide, hvordan det kan gaa til, men de har faktisk ingen: derfor kan de lade Huslægen regulere det hele, baade Læsning og Leven. Men“ — han satte Kuplen paa — „til at skabe noget nyt skal man jo rigtignok bruge andet end Fiskemennesker.“

Han hjalp William Frakken af. „Sæt Dem ned, saa kommer jeg straks med Vinen.“

Høg saå sig om i Stuen. Det var en stor Stue med tre Fag og mange Døre, men baade for Døre og Vinduer var der en Uendelighed af røde Portiører, saa Værelset noget nær lignede et Telt. Rundt omkring var

der stillet Blomster op paa Holdere, store Træer i Kroge og Hjørner, bag Puffer og Sofaer, der stod i vild Uorden blandet med en Mængde forskellige Stole, alle magelige, men yderst varierede i Façon.

Paa Pillerne stod Afrodite og Niobe paa Søjler, bag Skrivebordet Antinous.

Flygelet var stillet halvt ud paa Gulvet med en udstoppet Ørn og en stor Del Fotografier paa Laaget.

William syntes næsten ikke, han kunde aande, saa parfumeret var her.

Han stod bøjet over Skrivebordet og så paa nogle Portrætter, der var stillet op, saa de fyldte næsten hele Bordet, da Hoff kom ind med en Flaske Champagne og to Glas.

„De drikker jo Champagne? — Naa, for jeg drikker i Vinter ikke andet.“ Han kom hen til William. „De gør Bekendtskab med min Omgangskreds, ser jeg.“ sagde han og pegede paa Billederne, „en smuk Samling.“

„Jeg kender de fleste fra Gaden ...“

„Ja, det er rimeligt nok. Men lad os heller sætte os hen — jeg holder saa lidt af at staa.“ Han skød en Flugtstol frem foran Kakkelovnen og bød William, satte sig selv i en Lænestol, hvor han pressede sig sammen mellem nogle Puder og satte Fødderne mod Kakkelovnspladen. „Aa, hvor det er dejligt at sidde godt hjemme hos sig selv! Men à propos Billederne, jeg kunde se deres Forbavselse — De tænkte — og De tænkte egentlig højt, for De har et mærkeligt, mimisk Talent — at det var nogle besynderlige Rødder at omgaas ...“

„Det tænkte jeg ikke ... men ...“

„Aa Snak, hvorfor vil De nu ikke være ved det? De har jo Ret. Men jeg sympatiserer med de Folk. De er saa rart bare paa Illusioner og Følelser og det hele. De lader deres Liv være Pause mellem to minutlange Kærlighedsforstaaelser, og de dør, ødelagte af Udskejelser, uden nogen Sinde at have følt Lidenskab eller saa meget som vide, hvad det er at elske ...“

Hoff tav lidt. „Skaal, kære, det er god Champagne.“

„De kan ikke mene alt, hvad De siger,“ sagde William.

„Aa — jo, det meste, og det er allerede galt nok. Men saa er det ogsaa saadan en dejlig Hvile at omgaas de Mennesker. Folk, som virkelig føler for En, skaffer En Scener og Hovedbrud og Ubehageligheder — disse er skam ligeglade, naar der bare er en Chaiselongue i min Spisestue, de kan sove paa, naar de er fulde.“

Hoff talte roligt, i lidt afbrudte Sætninger, Tønen var køligt haanende, det hele kunde se ud som en Spøg. Men paa Williams Sind, der var ophidset af Sindsbevægelserne fra Ballet, gjorde denne Afklædning, netop nu, det stærkeste Indtryk.

Han var lige fra Samtalen med Margrete gaaet om i en vis Sløvhed, hvor altfor mange Tanker, altfor mange Sindsbevægelser arbejdede i den samme Hjerne til, at han kunde gribe nogen enkelt. Hvad han havde følt, havde snarest været den vage Smerte, som vi fornemmer, naar vi efter en lang Bevidstløshed, i en svær Sygdom, vaagner til halv Klarhed, vort Legeme er tungt, vi aner Slaget, forstaar, at vi lider, men Smerten har saa at sige ikke taget Form i vor Bevidsthed.

Han havde i hint Øjeblik, da Margrete sagde: „Naar De ikke vilde være Skuespiller,“ ligesom følt et Islagen lægge sig over alle sine Lemmer, han var blevet berørt af en rent legemligt stivnende Fornemmelse. Saa var han faldet sammen i Sløvhed.

Nu først vaagnede han.

De havde siddet noget tavse. Hoff havde rejst sig, han tog en Flakon, hvis Indhold han hældte ned ad sin Ryg.

„Vi har svage Rygrade i den Hoff'ske Familie,“ sagde han, „og den maa muntres.“

William hørte det ikke, han var helt optaget af sine egne Tanker. Hoff gik op og ned ad Gulvet.

Saa sagde William halvt sagte: „Men hvad lever de da paa?“

„Mener De „Rødderne“?“

„Ja, de Mennesker,“ han pegede hen mod Skrivebordet.

„De lever paa „Minutterne“, og saa i Pauserne taler de om „Minutterne“. Lad de tre af mine Kumpaner komme sammen her i Stuen, og jeg vil ikke hedde Bernhard Hoff, om de ikke inden fem Minutter har talt i de fire Minutter om „Piger“.“

William tog sig om Hovedet: „Nej, det forstaaer jeg ikke,“ sagde han, „kan jeg ikke forstaa —“

„Kære, tag det nu ikke saa tragisk. Det er en ren Overtro, at man behøver at have noget at tro paa for at være tilfreds. Kun, naar man vil have noget gjort, er det nødvendigt. Men hvem indestaar os for, at det er saa behageligt?“

„Ja, men naar man nu vil have noget gjort?“ sagde William. Hoff syntes, der var saadan noget sløvt i Tønen.

„Ja, ser De,“ han satte sig igen foran Ilden, „saa bliver Tingen vanskeligere.“

„Nu De selv?“ William spurgte hurtigt, saå op. „De arbejder jo meget?“

„Aa — mere end de fleste, men meget, naa maa-ske . . .“

„Ja, og hvorfor arbejder De saa? Hvorfor vil De det? Hvad tror De selv paa?“

„Tror paa — tror paa? Aa, jeg har den bedste Grund til at tro, at der oppe i „Kvindelig Læseforening“ findes et Dusin ældre Damer, som læser mig med Fornøjelse, og de Damer har sandelig altfor god en Smag til, at jeg ikke skulde vise mig dem taknemmelig . . .“

„Ja, men —“ det lød utaalmodigt og William rejste sig fra Stolen for at gaa henad Gulvet — „De siger ikke, hvad De egentlig mener.“

„For det meste.“ Hoff saå efter ham og rystede paa Hovedet. „Ser De, De tager nu Sagen saa ungt, men Tingen er, at man, selv om man har opgivet noget, kan leve meget behageligt paa Stumperne. Naar man har opgivet at faa noget udrettet, saa indretter man sig som

jeg, der, mine Kreditorers Overhæng fraregnet, som De ser, har det grumme behageligt. Man lever uden Illusioner — det værste er, at man en Gang imellem kan faa et Anfald af den gamle Sygdom og i otte Dage, fjorten Dage, ja — med Skam at tale om — det kan hændes i tre Uger — kan faa den vanvittige Idé igen at tro godt om et Menneske. Saa har man det, naar man bliver skuffet, lidt ondt igen i tre, fire Dage, indtil man ogsaa slipper det — naa, som sagt, det er det værste ..."

„Men Deres Talent da?“

„Aa — mit Talent!“

„Men det er jo netop Sagen. Hvorfor tror De ikke paa det? De har jo dog Talent, hvorfor bliver De saa ikke hellere lykkelig ved at tro paa det og saa arbejde for det?“ ...

Hoff svarede ikke, han sad og hamrede med sine Hæle paa Kakkellovnen, tog saa sit Glas og tømte det.

„Naar De har Talent, saa har De jo noget at leve for ...“

„Hvis man forresten gad — ja. Men, kære, er det Umagen værd?“

„Saa har jo Deres Uvenner Ret.“

„Hvad for nogle af dem? Jeg har lidt mange, skal jeg sige Dem.“

„Som siger, at De ikke sætter noget ind.“

„Naa ja. Men, naar man nu ikke har noget, bedste Høg.“

„Men, det er jo det, der er Modsigelsen — naar De har Talentet.“

„Vist, vist saa,“ han rejste sig lidt utaalmodigt ...

„Men lad os nu ikke tale mere om det ...“

„Ja, — men, det er netop det, jeg ikke forstaar, og som“ — William talte heftigt — „jeg maa forstaa ...“

Hoff standsede. William gik frem og tilbage ovre foran Flygelet i hurtige Drejninger. Saa gik Hoff over og tog ham om Skuldrene.

„Lad os hellere tale om Dem,“ sagde han.

„Men dette er jo netop om mig,“ William dukkede Hovedet.

Hoff gik to Gange op og ned med ham under Armen. Han syntes, William blev lidt roligere.

„Maaske tror jeg ikke paa mit eget Talent,“ sagde han.

„Hvorfor skriver De saa?“

Der var noget tilbagetrængt i Tonen, da Hoff svarede: „Jeg har jo fortalt Dem om Dusinet, kære Høg, og saa koster det virkelig en Del at føre dette Hus . . .“

„Ja, men hvor kan De det?“

„Naar jeg siger, at jeg ikke tror paa mit eget Talent, saa er det naturligvis ikke saadan at forstaa. Talent har jeg, men — ja, hvordan skal jeg sige for ikke at sige for meget? Ser De — bedste — Talent og Liv er ét — det er Sagen. Naar nu Livet er ormstukket, og man véd det, saa har man ogsaa lidt ondt ved at gøre noget for Talentet.“

De gik igen lidt. William så fra Siden hen paa Hoff. Det var, som pludselig en graa Maske havde lagt sig over hans Ansigt:

„Og nu De,“ sagde han, „hvad vil De saa mere end fri til Frøken Blom?“

„Hvad alle vil — blive til noget . . .“

„Hm — naa, lidt mer end alle andre. Ellers rejser man sig ikke og gør sig latterlig ved at tale for Arbejdet til de umælende.“

William vidste ikke, hvad han skulde svare. Saa sagde Hoff:

„Jeg trænger mig ikke paa, bedste Høg, jeg tænkte blot, De maaske kunde have godt af at tale med et Menneske om det . . .“

Der var i Tonen noget mildt, som ikke plejede at ligge der, og som slog William. Han blev pludselig meget blød: „Men der er ingen, som tror paa mig,“ hviskede han, det „gik i ham“. „Slet ingen.“

„Aa, det skal De saamæn ikke bryde Dem om, det er

„Publikum“ sjældent saa villig til — men tror De selv?”

William svarede ikke. Han gik og bed sig i Læben for at beherske sin Bevægelse, men saa rev han sig pludselig løs fra Hoff og satte sig hen paa Chaiselonguen i Hjørnet.

„Men det er jo det eneste, jeg selv tror paa,“ sagde han, tav saa, sad og rokkede med Overkroppen. „Det hele beror paa det — jeg kunde ikke leve som andre — nej, jeg kunde ikke. Men saa er det, at slet ingen tror, slet ingen tror, og jeg véd, at naar det gaar galt, saa er det forbi. Aa,“ han kastede sig ned, „det er forfærdeligt ... Véd De, at min Fader var sindssyg, min Moder døde af Brystsyge — — —“

„Aa — Snik, Snak, saadan kunde vi jo alle sige — — —“

„Maaske, men saa er det netop Ulykken, naar de andre virkelig er ligesaa ulykkelige som jeg ...“

„Kære Høg, se Tingen mere roligt ... det nytter skam ikke ...“

„Jeg ser den jo ligesom De. Hvis det er alle Forældre, der var som mine, saa er det blot Tiden, som er haabløs ...“

„Ja, kære Ven, min private Mening er det jo nok, at Samfundet og vi forbereder en ny og forbedret Udgave af Syndfloden, men saa kan vi da idetmindste efterligne de andre: de dansede, lige til Floden kom.“

„Aa nej, jeg kan ikke spøge med det. Det, jeg tror paa, har holdt mig oppe nu snart i fem Aar, jeg har levet for det, kun for det: „Ser De, jeg er hallucineret om Natten, jeg hoster — alt. Men jeg har arbejdet, kæmpet for det, fordi jeg troede — men naar jeg nu havde taget fejl — saa — ja, saa var det forbi ... Det er sandt — jeg har været forelsket i Margrete Blom i lang Tid ... og — aa, hvor er hun ogsaa smuk ... saa frisk ... Vi har set hinanden hver Dag ... Véd De, at somme Tider i disse Aar, hvor jeg har kæmpet med min Svaghed som med vilde Dyr — hvor jeg har lidt og været søvnløs —

jeg har vaaget om Nætterne og skreget efter En, der troede — blot En, der vilde tro . . . Man kan føle en ligefrem Tørst, der svider — og saa er der ingen — heller ikke hun — nej — nej — nej — De skal ikke trøste mig . . .“

Han holdt inde, rev Lommetørklædet op af Lommen og hulkede. Hoff stod ved Siden af, han lagde blidt sin Haand paa hans Haar og glattede det.

William tog Hovedet bort, som om Haanden tyngede ham.

„Nej, ingen tror paa mig,“ hviskede han.

„Men i Himlens Navn, saa tag fat, Menneske, og tving dem til det.“ Hoff kæmpede med sin Bevægelse og gik over mod Flygelet. Han aabnede det og slog nogle Akkorder an.

Bagved paa Chaiselonguen laa William og hulkede.

Saa gav han sig til at spille. Han sad, mens han spillede og lyttede til William, mærkede, at Graaden blev mindre voldsom.

Det var et Tema af Rubinstein, et brusende Tema af en Salonkomposition, en Galop. Hoff varierede det, lod det komme tilbage, glattede det ud. Bestandig blev det mildere.

William var holdt op med at hulke, han sad oprejst i Sofaen, støttet mod dens Ryg, rød og ophedet af Graaden. Lidt efter gik han hen over Gulvet og satte sig foran Kakkelovnen. Ilden var gaaet ud.

Hoff spillede stadig. Han var slaaet over i noget andet, noget vemodigt og klagende, hvor Tonerne sukede mildt under hans Anslag. Saa gled det helt ud, og han holdt op.

„Hvad var det?“ spurgte William hennefra.

„Det første var af Rubinstein,“ han sad og saå ind i Lyset paa Flygelet.

„Det var saa mildt,“ sagde William.

„Aa ja,“ Hoff rejste sig og lukkede, „et Flygel er en ganske rar Ting.“

De talte ikke en lille Tid. Saa sagde William for at komme bort fra dette:

„Det er dog tre underlige Buster, De har, Hoff.“

„Det, véd jeg, finder de fleste Folk,“ svarede Hoff og saa sig om, „jeg synes nu, de tre hører sammen. Den Hjerne, som tænkte den Dame dér“ — han pegede paa Venus — „har været genial. Han gjorde Kærligheds-gudinden til en Skæbnegudinde. Du gode Gud, og saa kalder Folk den Statue for en fornøjelig Figur — ja, hver sin Smag ...“

Han heldte lidt Champagne op i sit Glas.

Nej, den Dame ofrer skam ikke Blomster, hun forlanger Livet. Det er det, Kunstneren har villet fortælle os. Moloch og Venus victrix — hvem mon der er ofret de fleste Liv? Menneskeofringer vil den Kone ha'e ... Jeg véd ingen Statue, der passer bedre som Pendant til Venus end Niobe, Gudinde for Smerten.“

„Og saa Antinous.“

„Ja rør ikke ved ham, kære Høg, ham maa vi skam ha'e Sympati for, saa sandt jeg hedder Bernhard Hoff. Pokker tro paa Sagnet — det er vel kun dumt Vaas ... Nej, jeg tror, det Billede kun er Billedet af et stakkels Barn, man maa have givet mere at bære paa, end han kunde udholde, en tidlig Sorg, altfor tidlig Erfaring, en stor Hemmelighed eller hvad véd jeg. Nok er det — hans Skuldre kunde ikke bære det, og saa lukkede han Munden fast sammen om sine Skrig og lagde Nilens og Akerons Vande imellem Verden og sig — — Nej, der er god Mening i de tre Buster ...“

William gik hen og tog sin Frakke. „Gaar De,“ spurgte Hoff.

„Ja, Klokken er halvseks ...“

„Er den det — ja, Tiden gaar.“ Han hjalp William Frakkon paa, stod saa lidt og ventede:

„Og hvad saa imorgen?“ spurgte han.

„Nu maa det gøres,“ sagde William, holdt inde, drog Vejret dybt, sagde saa sagttere: „Det er Skuespiller, jeg vil være.“

„Jeg tænkte det.“

William stod endnu et Par Øjeblikke. Derpaa rakte han Hoff Haanden: „Godnat,“ sagde han, „og Tak for iaften.“

„God Nat, Høg — og kom snart igen.“

Høg lukkede Døren, og Hoff gik tilbage i Stuen. Han aabnede et Par Breve, som laa paa Skrivebordet, tog fat paa et Ark Korrektur. Men Pennen kradsede, det vilde ikke gaa. Tilsidst slog han Korrekturen sammen og sad længe med Hovedet støttet paa sine Hænder og så ind i Lampen. Rejste sig saa og gik heftigt op og ned ad Gulvet.

Tilsidst standsede han foran Chatollet, aabnede det og stod noget lænet til Klappen, lukkede den inderste Skuffe op og tog et Billede frem. Han holdt det hen under Lampen og så længe paa det . . .

Om Morgenen, da Bernhard Hoff's Værtinde kom ind, sad han med Lampen tændt og skrev ved sit Bord.

„Men Gud bevar'ses, Hr. Hoff, har De nu ikke været i Seng igen inat?“ sagde hun.

„Aa, det blev for sent, Madam Lund, og saa har jeg saa gyselig travlt.“

V

Professoren så op og ned ad ham og drejede ham rundt et Par Gange.

„De er ikke blevet meget større,“ sagde han saa og skød Brillerne op i Panden. „Men sandt at sige, der er dem, som er mindre.“

„Jeg er omtrent saa høj som Professoren,“ sagde William og skævede til Pillespejlet.

„Saa? — nej, min kære,“ Professoren rettede sig og forsøgte at se William over Hovedet, „det ta'er De virkelig Fejl i — jeg er godt og vel et halvt Hoved højere.“